AUREL LECCA şi ANDI LECCA

VÎNĂTORII DE CAPETE

15

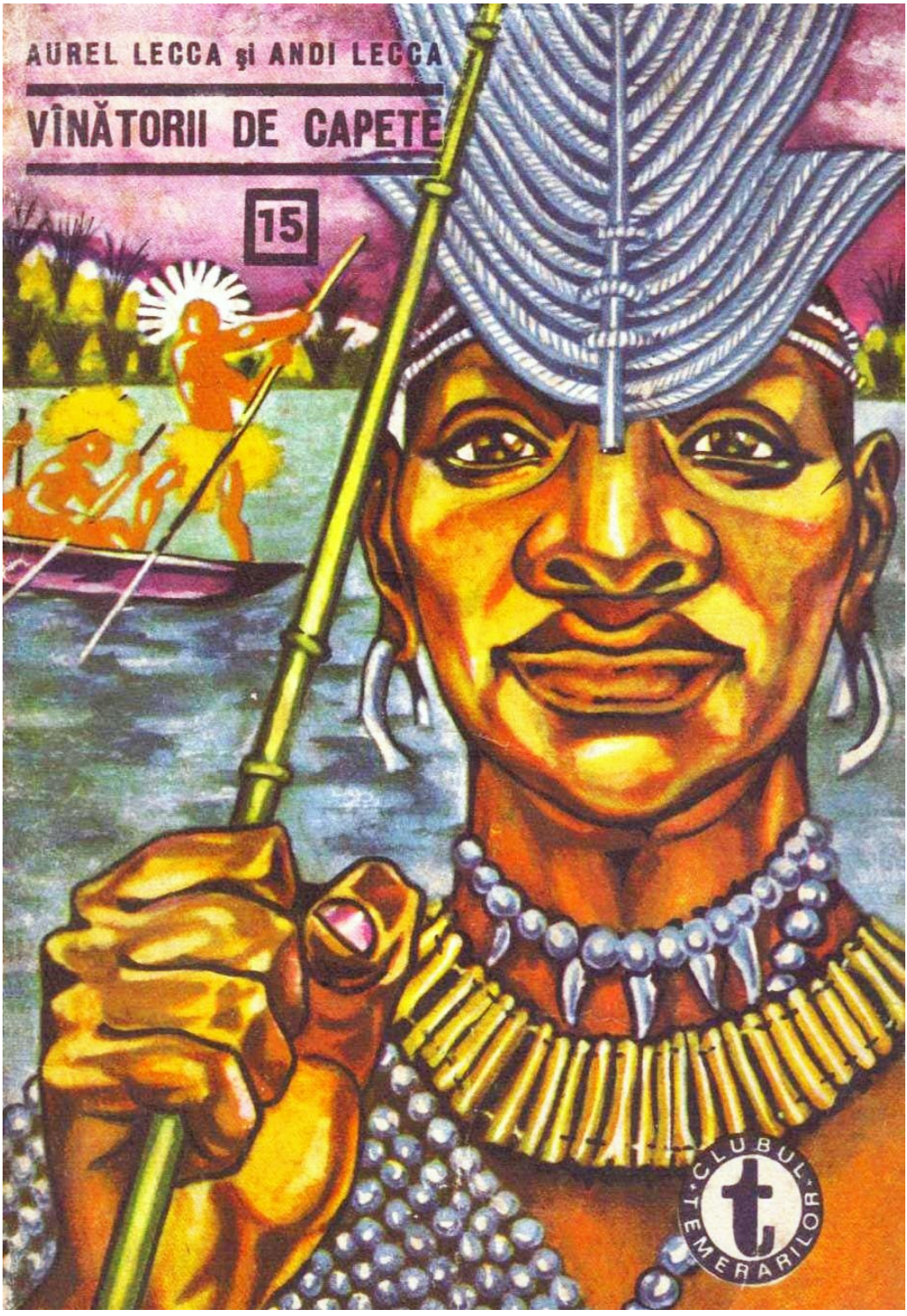

CLUBUL TEMERARILOR

AUREL LECCA & ANDI LECCA

VÂNĂTORII DE CAPETE

Volumul 1

Colecția
CLUBUL TEMERARILOR
NR.15

virtual-project.eu

București - 1967
EDITURA TINERETULUI

Redactor responsabil:
TUDOR POPESCU

Tehnoredactor:
GABRIELA ILIOPOLIS

Coperta de
FĂCĂIANU VINTILĂ

• CAPITOLUL I •

Unii, naivi desigur, afirmă că există o strânsă corespondență între vise și realitate, în sensul că, de regulă, dacă visezi urât îți va merge bine și invers. Nu i-am crezut niciodată. Mai mult chiar, acum am tot dreptul să-i contrazic. Iată cum a început pentru mine ziua de *6 octombrie 1960.* Capul îmi vâjâia și îmi atârna, mai greu ca oricând, pe umeri. Broboane de sudoare îmi acoperiseră fața. O soră mă tampona mereu cu un tifon pe frunte și obraji, dar ochii încețoșați refuzau să zărească plăpânda și nevinovata arteră care îmi provoca atâta bătaie de cap. Câmpul operator se acoperise cu sânge. Degetele începuseră să-mi tremure și parcă se încurcau unul pe altul. Peste nervozitatea care mă stăpânea, o stare de copleșitoare deprimare mă cuprinsese. Secundul, cu pensa hemostatică în mână, asistenții și chiar anestezistul, din colțul lui, mă priveau cu compătimire. Pacientul, întins pe masă, se ridica încet și amenințător, iar ochii lui deschiși peste măsură mă pironeau cu aceeași expresie.

Deodată totul dispăru. Înainte de a mă bucura că imaginea sălii de operație, care de altfel avea prea puțină legătură cu specialitatea mea, a fost doar un coșmar, îmi dădui seama că cineva mă zgâlțâie violent de umeri. Am deschis ochii. Muriel îmi împingea în brațe un pachet.

— Repede, On, știi cum să o pui, nu?!

Înțelesei că era o parașută și tot atunci remarcai că zumzetul, care îmi însoțise moțăiala până a cădea în acel somn adânc, încetase cu desăvârșire. Desigur că era ceva în neregulă la motoarele aparatului. Fără să mai cer explicații, îmi strânsei curelele.

Ceilalți făceau același lucru; adică Dean și Muriel. Ei, împreună cu mine eram singurii pasageri ce avuseserăm nefericita inspirație să ne suim în acest avion auxiliar al forțelor armate australiene.

Timpul nefavorabil din ultima vreme nu îngăduise nici unei aeronave să decoleze de pe aeroporturile Camberrei. După două zile de așteptări zadarnice, numai noi ne-am găsit cei mai

grăbiți să ajungem fără întârziere la Djakarta. Domnul Dean de Broeck, profesor de etnografie pe care avusesem plăcerea să-l cunosc în aceste 48 de ore de răgaz, apelase la serviciile unui prieten, comandorul bazei aviatice de lângă Kosciusko. Acesta ne înlesnise posibilitatea de a recurge la un mijloc de locomoție mai puțin comod decât o cursă de pasageri; e drept, însă, economiseam timp, atât domnul Dean, care trebuie să fie prezent la Congresul de biologie de la începutul săptămânii viitoare, cât și eu, care, după ce luasem parte la lucrările simpozionului de inframicrobiologie de la Sidney, ardeam de nerăbdare să ajung în insula Kalimantan. Acolo, voi lucra pentru o perioadă într-un spital, unde urmează să am un schimb de experiență cu câțiva tineri medici indonezieni.

Cât timp am zăbovit la hotelul și prin sălile aeroportului din Camberra, ideii domnului de Broeck de a părăsi Australia cu orice chip se alăturase și o fată, Muriel Dupont, studentă în primul an la Institutul de istorie din Camberra.

Curentul rece al nopții pătrundea cu putere prin ușa deschisă a carlingii. Înviorat, m-am smuls din gândurile care mă năpădiseră. Dean și cu Muriel dispăruseră unul după altul în beznă. Mă pregăteam să-i urmez, când cineva mă trase înăuntru și-mi urlă în ureche.

— Ce naiba, ții să te cureți neapărat? De ce nu ți-ai prins bine cataramele?

Era pilotul aparatului. Îl zărisem în treacăt în momentul îmbarcării, iar acum aproape că uitasem de el. Acesta îmi meșteri ceva la curelele din spate și apoi îmi făcu semn cu mâna. Privii, nu fără teamă, în golul de sub noi, în care nu distingeam nimic. Fără să închid ochii mă lăsai să alunec în abis, apăsând instinctiv pe maneta parașutei.

Șocul izbiturii de pământ mă readuse la realitatea situației în care mă aflam. Alergai câțiva metri, după cum știam că se procedează în asemenea cazuri, apoi mă descotorosii de lațuri. În același moment auzii undeva, nu departe, o bubuitură grozavă. O flacără căreia nu-i zăream decât reflexele vâlvătăii – fiindcă boschetele de mărăciniș din fața mea îmi acopereau câmpul vizual – se ridica în negură. Explodaseră rezervoarele de benzină ale avionului nostru. Ocolii mărăcinișul și mă îndreptai către foc. Bănuiam că și ceilalți vor face același lucru. După puțin timp, ajunsei lângă un morman de resturi arzânde pe

lângă care se învârtea pilotul. Acesta tocmai aruncase un braț de vreascuri asupra rugului improvizat. Auzind zgomot de pași se întoarse și se apropie de mine.

— Speculez tristul avantaj al prăbușirii, tinere. Dacă se stinge focul, ceilalți nu o să se mai poată orienta, și-n bezna asta afurisită n-ar fi deloc greu să ne pierdem unul de altul.

Își scosese cascheta – lăsând să iasă de sub ea un cap masiv și colțuros, cu trăsături regulate totuși și cu un ciuf de păr roșu aprins – o mototoli în pumn și își șterse cu ea fața roșie și înădușiră, după care îmi întinse simplu o mână, fixându-mă cu niște ochi cenușii și prietenoși:

— Kid Wittle, fost pilot; actualmente candidat la împăiere!

— Doctorul Marcu, Ion Marcu, îi răspunsei cu nedumerire. Dar lămurește-mă ce s-a întâmplat? Unde sunt Dean și cu Muriel? Unde ne aflăm?

— La naiba! Unde să ne aflăm? În inima acestei blestemate insule, Noua Guinee. În bârlogul vânătorilor de capete, care poate chiar în acest moment ne privesc lacomi din desișuri. Nu vreau să te sperii, dar n-ar fi exclus ca peste puțin timp căpățânile noastre să atârne de vreuna dintre colibele băștinașilor. Da, da, ce te uiți așa mirat la mine?! strigă pilotul înciudat. Mai bine aleargă și caută-i pe ceilalți doi. Nu-i timp acum de explicații. Uite, cam pe acolo trebuie să fi căzut, îmi indică el cu mâna o direcție în întuneric, după care se întoarse către foc, lăsându-mă nedumerit.

— Hei, doctore, stai! mă strigă pilotul din urmă, apropiindu-se în fugă. Ia cuțitul acesta la tine. E singura armă care o posed. Eu mi-am făcut alta, din rămășițele avionului, și-și îndreptă privirea spre o bară masivă de metal, cam strâmbă. Vă aștept aici, lângă foc.

M-am îndreptat hotărât încotro îmi arătase aviatorul. Pășeam cu grijă pe pământul zgrunțuros, acoperit cu smocuri de ierburi mărunte și uscate. Ochii mi se obișnuiau greu cu întunericul. O serie de terase mici cât o palmă aproape, reprezentau singurele suprafețe orizontale. Restul terenului cobora în pantă. O vegetație abundentă și necunoscută. Arbuști de tot felul, tufișuri dese, trunchiuri masive de copaci, bucăți de rocă sfărâmate, toate adunate de-a valma, constituiau obstacole care mă făceau să înaintez foarte încet. Focul lângă care rămăsese pilotul nu se mai zărea. Mergeam aproape orbecăind, de mai bine de un

ceas. Din loc în loc mă opream și strigam numele tovarășilor mei. Dar la urechile mele nu ajungeau decât fluierături, fâsâieli și alte zgomote necunoscute ale vietăților nevăzute ale pădurii.

Mă pregăteam să strig din nou, când cineva mi-o luă înainte. Recunoscui vocea subțire a profesorului și încă foarte aproape. Nu-mi mai trebuiră decât câteva minute ca să-l strâng în brațe pe Dean de Broeck. Un geamăt de durere al acestuia mă opri la jumătatea gestului.

— Dean, ce-i cu tine, ești rănit?

— Fleacuri, doctore. Pilotul?…

— E teafăr! Ne așteaptă sus, pe o terasă. Dar Muriel?

— Muriel? exclamă profesorul surprins, întorcându-se. Ei drăcie, era în spatele meu! O fi rămas în urmă. Hei, Muriel, unde ești?

— Dean, doctore, aici! Repede… l-am apucat! auzirăm drept răspuns țipetele înăbușite ale fetei, urmate de zgomote de crengi rupte.

Ne-am repezit într-acolo. Lângă rădăcina unui trunchi înalt se zărea conturul lui Muriel, în jurul căreia se zbătea cu înverșunare o panglică lungă de peste doi metri. Unul din capetele panglicii părea lipit de brațul stâng al fetei, acum de o formă neobișnuită. Dintr-un salt am fost lângă ea. Cu un gest scurt am retezat trupul reptilei. Partea posterioară căzu inertă, în timp ce celălalt capăt se mai zbătu un timp.

— Uf, răsuflă ea ușurată. Ați venit la timp! Te urmam la câțiva pași, profesore, când m-am simțit încolăcită ca de o funie de această scârboasă vietate. Am vrut să te strig, dar cred că emoția din prima clipă m-a împiedicat să articulez un singur cuvânt. Instinctiv am reușit să-l apuc aproape de cap. Știi că luasem cu mine bucata asta de pânză rămasă din parașuta distrusă. Ei bine, am înfășurat-o cu repeziciune peste botul reptilei. Ca să fiu mai sigură că-l imobilizez, am petrecut pânza în jurul brațului meu și am ținut-o astfel strânsă cu cealaltă mână.

— Ai avut sânge rece, Muriel, observă profesorul. Prin aceste locuri reprezintă un lucru de care vom avea nevoie din plin, continuă Dean în timp ce-și înfășura calm trupul șarpelui ucis în jurul mijlocului.

— Ce-ai de gând să faci cu el?

— Nimic altceva decât să-l mâncăm, Marcule.

— Bine, răspunsei eu neîncrezător, să mergem atunci. Aviatorul nostru, Kid Wittle, va fi fericit să ne vadă pe toți întregi.

Când ne-am apropiat de foc, exclamațiile de satisfacție ale lui Kid mi-au adeverit cuvintele. Cu toate că pilotul ne-a asigurat că nu a observat nimic suspect în jur, Dean părea foarte neliniștit.

— Mă întreb dacă am fost zăriți sau nu, rosti acesta. Dacă focul ne-a semnalat prezența atunci ar fi bine ca regiunea să fie populată de triburi pașnice. Poate fi nelocuită, dar pot fi și triburi vânători de capete! Oricum, trebuie să ne căutăm un adăpost provizoriu.

— Cred că am găsit adăpostul! îl întrerupse pilotul.

— Atunci să ne grăbim! Întâi să stingem focul; mi-e teamă, Kid, că trebuie să sacrificăm haina ta de piele.

Focul a fost înăbușit, iar tăciunii împrăștiați. Conduși de către Kid, am urcat panta înclinată a unei râpe și am ajuns lângă un fel de gaură săpată în nisip, deasupra căreia atârnau ca o vizieră ramurile unor arbuști.

— În sfârșit, exclamă profesorul, lucrul cel mai important, securitatea, l-am rezolvat pentru moment! Abia acum putem să ne gândim la celelalte.

— Adică încotro o luăm și pe ce drum, cu ce ne hrănim și cum reușim să ne păstrăm pielea intactă până când vom ajunge în vreun loc civilizat, nu?

— Adevărat, întări Dean cuvintele pilotului. Ultimul obiectiv este cel mai dificil. Mai ușor va fi cu hrana. Animale sălbatice și periculoase pentru om nu prea există pe aici; doar această specie de șerpi veninoși și crocodili, mai în jos, lângă coastă. Iar despre direcție, asta nu o putem hotărî decât pe lumină.

— Eu, unul, mă declar mulțumit de faptul că prima parte a „voiajului” s-a terminat cu bine. Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm aici, ca niște papagali cuminți în colivie, ivirea zorilor.

— Dacă-i așa, puneți-mă și pe mine în temă cu întreaga situație, exclamai eu, în timp ce examinam brațul profesorului care, din fericire, părea să aibă numai o simplă întindere.

— Uite despre ce e vorba, doctore, spuse Kid. Cauza precisă a accidentului nu o cunosc. Știu numai că s-a blocat motorul, așa, dintr-o dată. Aparatul a explodat în contact cu solul. Mai știu că

suntem în Noua Guinee, într-un punct cu următoarele coordonate: 140°5’ longitudine vestică și 5°8’ latitudine sudică.

— Aha, deci prin valea Telefolmin, îl întrerupse Dean. Bănuiesc cum va trebui să procedăm la ziuă. Este o regiune muntoasă și mlăștinoasă unde nu a pătruns picior de alb. Iată-ne, fără să vrem, exploratori. Poate că vom întâlni populații necunoscute, aflate într-un stadiu preistoric al civilizației. Vom căuta să găsim un curs de apă pe care vom coborî. Pe el sper să ajungem fie pe Sepik, fie pe Fly, cele două râuri mai importante, iar de acolo mai departe spre vărsare, până când vom întâlni așezări sau patrule de cercetare.

— Patrule de cercetare?

— Zona unde ne aflăm, ca și multe alte regiuni ale Noii Guinee, este decretată de organele administrative australiene „zonă interzisă” fiind locuită de triburi vânători de capete.

— Oho, ca în cărțile cu canibali…

— Nu ești departe de adevăr. Numai că a fi canibal e una, și vânător de capete e alta. Triburile de papuași de aici practică vânătoarea de capete ca pe un „obicei sfânt”. Băștinașii cred că dormind pe capete omenești, înțelepciunea, curajul, și alte virtuți ale celor morți trec în capetele lor. Veșnicele lupte între triburi, generate de această credință, fac ca accesul în zonele necontrolate încă, așa numitele „zone interzise”, să fie extrem de periculos.

— Coborând prin „zona interzisă” vom încerca să ajungem la australieni?

— Întocmai, aprobă Dean, așezându-se pe pământ și căutându-și o poziție cât mai comodă pentru a se odihni.

— Știi ceva, doctore? întrerupse Kid tăcerea, în timp ce cerceta cu satisfacție conținutul unui pachet de țigări scos împreună cu o brichetă butucănoasă din fundul unuia dintre nenumăratele buzunărașe ale costumului său de pilot.

— Ce este?

— Vreau să-ți spun că mutra ta mi-ar fi mai agreabilă dacă ai avea altă profesie.

— Dar ce ai împotriva noastră? îl întrebai surprins.

— Poate că din cauza voastră, a breslei doctoricești, am ajuns aici. Dar ca să mă înțelegi, ar trebui să-ți rezum în câteva cuvinte toată viața mea.

— Sigur, iată o idee bună, îl întrerupse Muriel încântată. Vor trece mai ușor cele câteva ore care ne-au mai rămas până-n zori.

— Nu este firea mea să mă turtească o pățanie ca asta de acum, începu Kid cu vocea lui groasă. Am mai trecut eu prin multe. De mic a trebuit să mă descurc singur. Tata a murit în război. Aveam doi ani pe atunci. La scurt timp după ce mama a primit un plic cernit în care se găseau o înștiințare laconică și câteva tinichele, biata de ea a trebuit să se opereze de un ulcer. De aici se trage totul. Doctorul care a deschis-o a uitat un ditamai foarfece înăuntru.

Rămânând orfan, o mătușă de existența căreia abia atunci am aflat, m-a luat în grijă, la Dublin. Se purta rău cu mine. Când mă bătea fugeam în port unde cunoscusem un bătrân „lup de mare” care îmi povestea adesea lucruri minunate din viața lui. Într-o zi, babornița m-a stâlcit atât de rău, încât am plecat pentru totdeauna din camera ei întunecoasă. M-am îmbarcat mus pe un vas ce făcea curse din Irlanda în Brazilia. La Rio m-am certat cu șeful de echipaj; am rămas în Brazilia trei ani, lucrând la plantațiile de cauciuc. După ce am strâns o sumă frumușica, m-am întors în Anglia unde mai întâi am făcut doi ani pe barmanul la o cafenea; și acolo m-am certat cu patronul. Am plecat la șantierele navale din Portsmouth. Făceam și box în acel timp; dacă mă țineam de el, aveam acum o „olimpică”…

— De atunci ai tu nasul strâmb? râse fata.

— N-ai ghicit! Asta este altă poveste, dar lasă-mă să continui. Când m-au azvârlit afară după o grevă, un coleg de club m-a introdus la uzina de avioane. Mă îndrăgostisem de mecanică și de pilotaj amator. Așa că mi-am luat examenele și am devenit aviator. În război am luptat în Oceania și în Noua Zeelandă împotriva japonezilor. După capitulare, m-am stabilit la Wellington. Am traversat de zeci de ori insula asta, dar numai pe sus…

— Acum, ca s-o cunoști definitiv, o vei lua-o și per pedes, glumi Muriel.

— Dar tu, țâncule, replică pilotul, ce-ți veni să o ștergi de acasă și să te aventurezi tocmai la Djakarta?

— Nu am șters-o, ci am plecat cu treburi foarte serioase!

Kid își țuguie buzele și începu să fluiere zeflemitor:

— Nu mai spune! O fetiță ca tine trebuie ținută încă de mână de mămica, nu lăsată singura după pofta ei…

Muriel își lăsă capul în jos și șopti:

— Eu n-am apucat să o cunosc pe mama!

— Oh, iartă-mă, Muriel, n-am știut. Tatăl d-tale unde se află acum, de ce nu te-a însoțit el?

Din nou Muriel își plecă capul și rosti cu greutate:

— Kid, copilăria mea seamănă într-un fel cu a ta… Și eu sunt orfană… e drept, nu de la o vârstă atât de fragedă ca a ta. Pământul acestei insule a pricinuit moartea tatălui meu. Tata a început prin a fi căutător de aur pe valea fluviului Markham, în nord-estul Noii Guinee. Afacerile mergând binișor, a încetat să mai lucreze de unul singur și a fondat o mică societate. Și-a luat drept asociat pe un oarecare Fenimore. Îl cunosc și eu; a venit de multe ori pe la noi pe acasă, în Australia. Dar acum patru ani tata… în timpul unei inspecții la una din exploatările lui… a căzut bolnav la pat… și în scurt timp… a murit…

— Și atunci cum te-ai descurcat? o întrebă Dean.

— Economiile pe care le aveam mi-au dat posibilitate să-mi continui studiile.

— N-am aflat însă de ce ești atât de grăbită să ajungi pe pământul Indoneziei.

— Uite despre ce este vorba, rosti fata după un moment de ezitare. Am primit zilele trecute o telegramă de la Fenimore, în care îmi spune că miercuri trebuie să fiu la Djakarta, în Norton Street 18! După câte am înțeles, este vorba de niște documente rămase de la tata și identificate de-abia acum, mai precis, despre planul unui zăcământ aurifer. Fiindcă Fenimore este bolnav, iar eu mă aflu la sfârșitul vacanței, m-am hotărât să plec la Djakarta, dar acum…

— Acum e cazul să ne odihnim, totuși, interveni Dean. Nu uitați că peste câteva ceasuri vom porni la un drum greu și primejdios…

•

O voce cunoscută îmi întrerupse somnul greu, fără vise.

— On, hai cu mine să urcăm până în vârful râpei. Voi rămâneți aici. Trebuie să ne orientăm încotro să o pornim.

După un sfert de ceas, profesorul și cu mine ajunserăm pe un platou. În fața ochilor noștri închiși pe jumătate, din cauza soarelui puternic, ni se desfășura o perspectivă minunată.

Vârfurile lanțului muntos se vedeau din depărtare, strălucitor de albe. Cu toate că eram în preajma ecuatorului, aceste piscuri înalte aveau groase căciuli de zăpadă; restul masivelor stâncoase apăreau albastre-cenușii pe fondul de azur al cerului senin. Sub creste se întindeau platouri acoperite cu covoare de ierburi uscate și măturate de vânturi seci; iar văile ce se aliniau în dreapta și în fața noastră erau îmbrăcate în verzi păduri virgine, ascunzătoare de mistere.

— Sunt de părere să coborâm în această vale, rosti profesorul. Vezi panglica aceea subțire și argintie? Vom urma cursul firicelului de apă. Singurul pericol este că ne-am putea întâlni cu triburi războinice. Animalele sălbatice, periculoase omului, ți-am mai spus că nu există aproape de loc.

Întorcându-ne repede la tovarășii noștri, după ce am împărtășit și lui Kid planul profesorului, am pornit spre pârâul din vale. În calea noastră am zărit pante abrupte, străjuite de pereți de calcar cărora eroziunile le adăugaseră la bază un praf alb-cenușiu, ce reflecta lumina cu o intensitate orbitoare. Am trecut pe lângă nenumărate varietăți de ferigi, de la cele culcate pe sol, până la cele ce formează arbori zvelți și drepți în formă de umbrelă. În sfârșit, am ajuns la micul pârâu pe care l-am traversat ajutându-ne de un trunchi de arbore care spre norocul nostru căzuse chiar de-a curmezișul albiei; malul stâng ni se păruse mai accesibil de urmat. Și aici am întâlnit ferigi luxuriante și minunate orhidee. După un timp de la coborâre, ne afundăm într-o pădure virgină, unde din loc în loc se înșirau pâlcuri de conifere și araucarios, care depășeau în înălțime întregul acoperiș de frunziș al pădurii.

Dintr-o dată, în mijlocul acestei vegetații bogate, ne-am simțit învăluiți de o atmosferă grea și parfumată. Căzurăm într-o stare necunoscută de euforie amestecată cu sufocare; de vină era aerul cald și umed saturat de vapori, fără nicio urmă de adiere proaspătă. Afară de aceasta, în jurul nostru domnea o tăcere apăsătoare.

Pământul începuse să ne mustească sub tălpi. Arsurile, cărora la început nu le dădusem nicio importanță, deveniseră acum supărătoare. Mă aplecai și, examinându-mi picioarele, scosei o exclamație. Pe gamba mea, deasupra ciorapului și sub manșeta pantalonului, se lipiseră un fel de viermi de lungimea unui deget și groși cât un creion, reci și gelatinoși. Erau atât de respingători

încât mi se făcu greață. Îmi dădui seama că era o specie de lipitori, mult diferită însă de cea de pe la noi. Ceilalți nu sufereau, deoarece aveau picioarele bine acoperite. Dean, observând că mă oprisem, veni în apropiere și, după ce se lămuri despre ce este vorba, îmi ciopli la repezeală un baston pe care mi-l întinse:

— Este un mijloc insuficient de eficace, dar oricum încearcă să respingi cu el aceste scârboase vietăți. Nu le lăsa să întârzie prea mult pe piele fiindcă o să începi să te clatini din cauza sângelui pierdut; cu mâna nu poți să le desprinzi.

Știam ce înseamnă să pierzi sânge așa că, urmând sfatul lui Dean, am început să răzuiesc paraziții din mers. Nu răsuflai ușurat, însă, decât atunci când trecurăm de regiunea mlăștinoasă și simții iarăși pământ tare sub tălpi. Mergeam strânși unul lângă altul, când Dean, când Kid înainte, eu încheind coloana. Lumina care izbutea să pătrundă prin acoperișul des al coroanelor de copaci unite și întrepătrunse între ele era destul de confuză.

Deodată Kid se opri și ridică mâna. Se întoarse cu fața spre noi și atunci îi văzui cu mirare ochii lui albaștri-cenușii măriți de neliniște. Un fior mă străbătu când urmării cu privirea direcția mâinii lui. Dintr-un boschet, aflat în stânga noastră, un papuaș ne fixa nemișcat. Fără îndoială că ne aflam în câmpul lui vizual, dar, surprinzător lucru, el nu schița niciun gest de fugă sau de atac. Continua să stea împietrit.

Kid se apropie cu atenție, făcu câțiva pași, dar tocmai când ne așteptam mai puțin începu să râdă și, lăsând la o parte orice mijloc de precauție, se îndreptă repede spre sălbaticul care ne tulburase.

— V-ați speriat degeaba, ne strigă pilotul. Nu v-a spus nimic fixitatea lui ciudată și poziția nepotrivită pentru pândă? Este mort de-a binelea.

Într-adevăr atunci remarcai și eu că omul stătea chircit, iar mâinile și picioarele îi erau legate cu fibre vegetale de trunchiurile copacilor, la aproape jumătate de metru deasupra solului. Era un adult mărunt, dar musculos, cu pielea ciocolatie și cu părul creț; sub ochii deschiși, dar stinși, se vedea un nas borcănat de care abia se ținea atârnată o bucată de bambus; papuașul era gol pușcă și nu poseda nicio altă podoabă.

Încercam să găsesc o explicație faptului; Dean care ne ghicise nedumerirea interveni:

— Este unul din modurile în care obișnuiesc să-și „îngroape” morții câteva triburi din interiorul insulei.

Îl schimbai pe Kid din fruntea grupului. Nu apucai însă să fac decât câțiva pași. În momentul în care poteca ieși brusc din pădure, rămăsei pironit locului, îngrozit de înfiorătorul tablou ce mi se înfățișă înaintea ochilor. Dean, distrat ca de obicei, nimeri cu nasul între omoplații mei și cred că era gata să-mi adreseze vreo glumă înțepătoare, când, ridicând privirea, cuvintele i se stinseră pe buze.

Luminișul la a cărui margine ne opriserăm, ne oferea un spectacol sângeros. Pe iarba poienii, răvășită de luptă, zăceau în băltoace de sânge aproape zece trupuri ciopârțite, cărora le lipseau cu desăvârșire capetele. Oricât de pregătit eram în urma avertizărilor lui Dean, mă cuprinse totuși groaza și simții că-mi îngheață sângele. Mă întorsei către ceilalți. Muriel încremenise și ea, iar chipul i se făcuse alb ca varul.

Naturalistul își reveni primul:

— Să fie un atac neașteptat care a surprins pe unul din triburile războinice? De bună seamă că cei care s-au împotrivit au fost căsăpiți, iar femeile și copiii lor luați prizonieri și duși în satul învingător. După numărul mare al morților bănuiesc că victoria a fost totală, iar satul atacat a rămas pustiu.

— Crezi că nu riscăm dacă pătrundem în el?

— Nu! Vânătorii de capete nu au obiceiul să întârzie mult după un atac și nici să-și lase sentinele la locul încăierării; ei se retrag repede fiindcă – după credința lor – s-ar putea ca spiritele celor morți să se întoarcă și să se răzbune.

Cu multă prudență intrarăm în mijlocul poienii pe care apoi o înconjurarăm. Nu se simțea nicio mișcare; niciun om, niciun animal domestic. Dean avea dreptate, așezarea era pustie.

— Credeam că ne aflăm mai aproape de lanțul central muntos, îmi spuse Dean în șoaptă.

— Ce te face să afirmi acest lucru? îl întrebai cu același ton, cu toate că-mi revenisem din tulburare.

— Faptul că populația din acest lanț muntos nu are obiceiul să-și grupeze casele într-un sat.

Într-adevăr, am putut să număr 19 căsuțe răspândite în poiană, fără nicio regulă, în jurul unui maidan ce părea să fie

piața satului. Casele erau mari, rectangulare, montate pe piloni la jumătate de metru înălțime, ca să protejeze pe locuitorii lor de umiditate și de aversele fără de sfârșit din sezonul ploios. Pereții erau alcătuiți din scânduri lungi, cioplite destul de prost, dispuse vertical și legate strâns între ele cu coarde vegetale. Remarcai aceleași dimensiuni, la toate exclusiv: patru metri și jumătate lungime, trei lărgime și aproape trei înălțime. Acoperișul era din paie.

L-am urmat curios pe Dean în una din colibe. Fațada către piață avea o terasă îngustă ce se întindea pe toată lungimea casei; în mijlocul fațadei se afla o deschidere, unicul orificiu al acestei construcții lipsită de ferestre. Kid hotărî și el să vină și trecu cu destulă greutate prin această gaură ce ținea loc de ușă, lucru care-i dădu prilejul lui Dean să remarce zâmbind:

— „Ușile” sunt făcute pe măsura proprietarului; ținând seama că papuașii de aici au dimensiunile pigmeilor, trebuie să te strângi puțin ca să pătrunzi.

Nu cred că deschizătura să fi avut mai mult ca 30 de cm lărgime și 70 cm înălțime. Întorcându-mă cu umărul ca să pot intra, am avut timpul ca să disting pe stâlpii „ușii” sculpturi decorative, alcătuite în special din romburi și spirale.

Ne-am obișnuit cu greu ochii în semi-ntunericul încăperii. Interiorul era fără separații și mobilier. Numai două vetre formate din câteva pietre se odihneau pe o ridicătură de pământ care pleca de la sol, și atingea nivelul planșeului. Pe pereți se aflau suspendate plase mari cu provizii, acoperite cu pene de vultur. Toată averea proprietarului consta în sulițe, arcuri, topoare și tobe.

— Ne vom întoarce ca să luăm câteva plase cu provizii pentru continuarea drumului, spuse Dean. Dar până atunci hai să cercetăm „Tambaranul”.

Am aflat că Tambaranul sau „casa bărbaților” este locul de întâlnire al războinicilor care vin acolo să doarmă sau să discute treburile comunității. Femeile și copiii nu au acces sub niciun motiv. În Tambaran se desfășoară o parte din ceremonii și se păstrează toate simbolurile legate de istoria și mitologia tribului.

Așadar ne îndreptarăm către cea mai mare și mai înaltă construcție a așezării. Am urcat o scară verticală și am ajuns la o platformă situată la jumătatea casei, unde se găsea intrarea. Orificiul era tot atât de strâmt, așa încât aproape am alunecat în

întunericul templului. În acest moment mi se păru că urechea mea prinde niște zgomote care veneau din interior. M-am oprit pentru puțin timp și am ascultat cu atenție. Acum, totul părea cufundat într-o liniște deplină. Brusc un decor straniu și halucinant m-a surprins prin fascicolele luminoase ale șomoioagelor de paie; cei patru pereți ai vastei încăperi erau în întregime tapisați, de la acoperiș la podea, cu piei de porc, suprapuse și tăbăcite. Pe pământ fălci întregi de porc erau înconjurate de cranii umane. Pentru a doua oară în decurs de mai puțin de o oră, de-a lungul șirei spinării îmi trecu cunoscutul fior; trei trupuri, la toate lipsindu-le numai capul, zăceau aliniate cu grijă. Începusem să mă obișnuiesc cu oamenii fără cap, dar nu înțelegeam ce rost au porcii. L-am întrebat pe Dean, care îmi răspunse încetișor:

— Dragă Marcule, pentru papuași, porcul reprezintă un animal sacru; aici zac resturile a mii de porci care au fost strânse cu religiozitate de-a lungul a mai multor generații. Consideră aceste urme, expuse în fața noastră, drept o mărturie a sacrificiilor oferite puterilor supranaturale.

Dar ceea ce abunda în acest lăcaș erau tobele de toate mărimile și formele și în special măștile, măști vopsite țipător în nenumărate culori vii, cu expresii variate, dintre care unele atingeau aproape doi metri înălțime.

Eram absorbit în contemplarea acestor comori sfinte ale papuașilor, când auzii clar un zgomot slab, asemănător unui șuierat de aburi. Mă uitai împrejur și surprinsei privirea întrebătoare a lui Kid, singurul care se afla mai aproape de mine. Dean și cu Muriel, în celălalt colț al încăperii, își plimbau degetele pe o tobă imensă încărcată cu motive decorative, sculptate în pereții ei de lemn. Cei doi nu auziseră zgomotul; ei continuau să-și distreze auzul cu sunetele deosebite pe care le scotea toba.

Am încremenit înainte de a putea adresa vreun cuvânt lui Kid. Un papuaș descărnat și scofâlcit, desigur un bătrân, se îndrepta aplecat cu pași de pisică spre Muriel și Dean. În mâna stângă învârtea cu agilitate niște mici palete de lemn agățate la capătul unei sfori, iar în dreapta ținea strâns un topor de piatră, nelăsând nicio îndoială asupra intențiilor sale. Sălbaticul ieșise din spatele unei măști înalte care se afla în imediata noastră apropiere.

Distanța de cei doi se reducea cu repeziciune. Trebuia făcut ceva fără întârziere. Dar ce? Îmi era teamă să-i avertizez printr-un strigăt pe tovarășii mei. Bătrânul putea să mi-o ia înainte și să-și arunce arma sa ucigătoare, rudimentară, dar care știam că rareori dă greș. Kid îmi ghici gândurile și se strecură în spatele papuașului. Era însă prea târziu. Sălbaticul ridicase toporul. În același timp, Muriel îl zări și scoase un țipăt de spaimă…

Nu, din fericire, nu a fost prea târziu! Cred că tot atâta timp cât a durat exclamația fetei i-a fost necesar și pilotului ca să zboare parcă prin aer și să se oprească în spatele papuașului. Toporul acestuia căzuse într-adevăr deasupra cefei lui Muriel, dar fata fu atinsă de coada armei și nu de tăișul de piatră. Mișcarea de împingere determinată de saltul lui Kid a făcut ca securea papuașului să nu-și atingă ținta cu lama ascuțită. Bătrânul căzu la pământ sub greutatea trupului lui Kid. Numai ultimul se ridică. Papuașul rămase lungit pe podeaua casei sfinte. Era mort.

M-am dezmeticit din spaima ce mă paralizase pentru moment, și m-am repezit la prietenii mei pe care fericit i-am strâns la piept. Dean se aplecase asupra mortului și îl întorcea pe toate părțile. Apoi spuse liniștit ca și cum scena la care fuseserăm martori el ar fi văzut-o într-o sală de cinematograf, nu ar fi trăit-o.

— Individul care a vrut să ne suprime este un vrăjitor bătrân rănit în timpul atacului care a avut loc înainte de venirea noastră. Priviți, aici în spate se vede o tăietură adâncă, între coaste; uite și o rană tot atât de profundă în abdomen.

— Bătrânul începuse să și-o panseze, observă Kid.

În spatele măștii unde sălbaticul stătuse ascuns – desigur mult timp – se afla o băltoacă veche de sânge lângă care se odihneau două capete umane, retezate.

— Cum de o fi supraviețuit măcelului?

— Probabil că bătrânul, împreună cu ceilalți trei papuași, au fost surprinși și atacați în casa sfântă.

După ce dușmanii s-au retras, rănit fiind și ascuns în spatele măștii, el își aștepta singur moartea. Observați că a pierdut enorm de mult sânge. Slăbit în ultimul hal n-a mai fost în stare să-și atingă scopul.

— Și cu craniile astea două ce este?

— Unul aparține unei rude sau prieten și reprezintă o „pernă”, iar celălalt este al unui dușman.

— Cum pernă? întrebai privind mirat căpățâna uscată și conservată, șlefuită și acoperită cu ornamente.

— Așa cum ai auzit! Este un cap prelucrat al unui strămoș. Am mai spus că, dormind pe craniile acestora, toate calitățile străbunilor lor trec la ei, prin contactul direct din timpul somnului. După cum vedeți însă, râse Dean, strămoșul lui nu l-a ajutat pe bătrân să-și recapete vioiciunea pe care el o spera atunci când s-a culcat cu capul pe craniu.

— De unde știi, domnule profesor, interveni Kid, că celălalt cap proaspăt aparține unui dușman și a fost retezat în timpul luptei?

— Ia privește cu atenție: ce vezi la el?

— Îi lipsește maxilarul inferior, se auzi răspunsul prompt al pilotului.

— Exact! Află că smulgerea lui este ultima măsură de precauție luată de proprietarul învingător, care este încredințat că în acest fel dușmanul nu-l va mai putea mușca…

— Cu ce scop învârtea bătrânul jucăria asta cu palete de lemn? întrebă Muriel.

— Nu e jucărie, îi explică Dean; este un fel de instrument de semnalizare mânuit numai de vrăjitori; zgomotul lui specific, un șuierat pe care eu nu l-am auzit însă, reprezintă spiritele din pădure.

— Cât trebuie să fi fost bătrânul de indignat că am violat altarul lor sfânt, zisei eu. Cred că vraciul ne-a luat drept spiritele dușmane care au provocat masacrarea oamenilor lui și a vrut să se răzbune.

— Ai dreptate, doctore. Sunt sigur că așa a fost.

— Uf! ar fi mai bine să plecăm, să nu mai dăm peste o surpriză asemănătoare.

— Bine zis, Muriel. Nu ne mai reține nimic aici.

— Proviziile, domnule Dean. Să nu uităm proviziile, interveni Kid.

— Așa e, uitasem. Să mergem!

Părăsirăm casa Tambaran prin spatele ei, străbătând alte două încăperi anexate acesteia. După cum aflai de la naturalistul nostru, una era destinată băieților care nu trecuseră încă proba inițierii, iar cea de a doua, bărbaților bătrâni. În

apropiere se ridica o altă casă de același tip, dar mai mică, în care năștеau femeile.

Înainte de a pleca din sat, cu întreită precauție, am intrat în două colibe. Ne-am încărcat bine cu alimente, adică cu fructe de arbori de pâine, turte de taro și carne afumată. Într-una din colibe pilotul a găsit foi întregi dintr-un tutun dulceag și puternic mirositor. Bineînțeles o explozie de bucurie a urmat descoperirii lui. Apoi, am părăsit trista așezare, urmând cursul aceluiași pârâu. Pe malul stâng al albiei lui, în poienița uscată a unui deal, departe de sat, ne-am oprit. Ne-am ospătat cu carne de porc, friptă la focul unei vetre improvizate din pietre și vreascuri, foc pe care l-am aprins de la flacăra brichetei lui Kid. După masă pilotul încercă să-și aprindă o țigară, dar, după ce agită de câteva ori zadarnic bricheta, renunță. Cu un gest scurt, însoțit de o exclamație de mâhnire, Kid aruncă obiectul cât colo:

— Poftim, acum cu ce mai aprindem focul? Ultimul strop de benzină s-a consumat adineauri!

— Nu te neliniști, bătrâne, îi răspunse Dean jumătate în glumă, jumătate în serios. Papuașii nu cunosc bricheta, și totuși mănâncă carne friptă…

Am rămas în același loc să ne petrecem noaptea.

• CAPITOLUL II •

Deși dormeam adânc ne-am trezit brusc și într-o clipă toți am fost în picioare. Kid țopăia ca ieșit din minți și striga de bucurie.

Uruitul specific al unui avion se auzea foarte clar și aproape. Mi-am dat seama însă imediat că ne bucuraserăm fără rost. Nu avem la îndemână niciun alt mijloc pentru a semnaliza celor din aparat prezența noastră; pădurea era înaltă și foarte deasă. Pasărea de metal se ivi pentru câteva minute străbătând petecele de cer libere ce se zăreau de jos printre frunzișul copacilor, apoi zgomotul se îndepărtă fără a mai reveni.

— Poate nici nu ne caută pe noi! exclamă Muriel. Prea a dispărut repede.

— Nu se poate totuși ca cei de la Kosciusko să nu fi trimis după…

Nu apucai să-mi sfârșesc gândul. Cuvintele îmi înghețară pe buze când simții pe umerii mei nici mai mult, nici mai puțin decât tălpile unor picioare. Surpriza fu și mai mare când văzui că picioarele sunt încălțate cu cizme europene. Ridicai privirea și cuprinsei trupul unui om ce se bălăbănea atârnat de o cracă.

— Kid, repede! Individul acesta a fost spânzurat de curând; încă mai trăiește, să încercăm să-l salvăm.

Toporul de piatră cioplit pe care-l luaserăm cu noi din Tambaran, mânuit cu agilitate de pilotul nostru, se dovedi foarte util; după ce luptai mai bine de un ceas cu respirația artificială, omul lungit pe iarbă își veni în simțire. Era tot un papuaș, nu prea tânăr, îmbrăcat cu niște pantaloni zdrențăroși și cu o bluză colonială în toată regula. În sfârșit, el deschise ochii și mi se adresă într-o engleză stâlcită:

— Mulțumesc, Master… l-ați scăpat de la moarte pe Hapi… el nu uită…

Îl asaltarăm cu întrebări; dar papuașul vorbea cu greutate; era încă slăbit. Mai mult cu ajutorul semnelor am înțeles că indigenul fusese pedepsit pentru o faptă nepermisă de legile triburilor papuașe.

— Hm… vrea să spună că a furat câțiva tuberculi de igname de pe un câmp, aparținând unui trib străin. Trebuie să știți, ne

explică profesorul, că în toate triburile papuașilor se poate căpăta iertarea pentru orice crimă, dar nu pentru furtul de produse agricole. Acesta este un delict care se pedepsește cu moartea…

Între timp papuașul își revenise complet și-l privea pe Dean aprobându-l ușor din cap.

— Da, domnule… Hapi a luat rădăcini de taro din grădina tribului Abelam. Am fost prins și condamnat la spânzurătoare. Abelamii au fugit, fiindcă s-au speriat de un avion. Apoi ați venit voi care m-ați dezlegat.

— De unde știi, Hapi, să vorbești atât de bine englezește?

— Am trăit mai mult printre albi decât printre „puwa-puwa”, adică papuași-oameni cu părul creț. M-am născut în gospodăria unui european, la Manu Manu.

— Localitatea de lângă Port Moresby?

— Întocmai, voi ați fost pe acolo?

— Nu, zâmbi Dean, acolo vrem să ajungem. Ne-am prăbușit cu avionul acum trei zile. Dar cum ai ajuns aici tocmai de la Manu Manu?

— Plecasem în „hiri”!

— Ce vrea să însemne „hiri”?

— Așa numim noi călătoriile care se fac pentru schimburile comerciale între triburile aflate la distanțe de sute de km. Am condus o patrulă de soldați australieni în interiorul insulei. Când am ajuns la tribul Waskuk, albii s-au oprit să construiască acolo o bază. Waskukii, meșteri neîntrecuți în cioplitul bărcilor din trunchiuri de arbori, m-au trimis pe Korobus în sus cu mai multe canoe pe care trebuia să le dau pe găini și porci.

— Am înțeles; și unde sunt canoele? întrebă Dean.

— În drumul meu am întâlnit oameni din triburile sălbatice Kuka-kuka; ca să scap de ei, a trebuit să fug și să mă ascund. Am rătăcit câteva zile până când am fost prins de abelami. Nu știu ce să fac. Vracii tribului Waskuk nu o să creadă că acesta este adevărul.

— Liniștește-te, Hapi, te vom apăra noi, îi spuse Dean bătându-l prietenește pe spate. Tu ne vei însoți arătându-ne drumul cel mai scurt, până la primul post militar. Apoi te vom duce acolo unde vrei tu.

— Eu vreau să merg la australieni.

— Perfect! Atunci la drum!

Grupul nostru s-a mărit astfel cu încă un om. Făcurăm un mic ocol pentru ca Hapi să ne arate tufișul unde papuașii din tribul Abelam îi ascunseseră sacul. Ei nu se atinseseră de merindele aflate în sac, căci după credința indigenilor sufletul mortului ar avea nevoie de hrană... După un timp de mers ne-am așezat pe pământ să mâncăm.

Hapi a scos din sac o bucată groasă de bambus de aproape 80 de cm lungime, cu un capăt astupat și prevăzut numai cu un mic orificiu, iar cu celălalt capăt deschis; pe aici, el a introdus bucățelele de carne proaspătă primită în dar de la oamenii din tribul Dunas. Apoi l-a acoperit cu frunze, după ce mai întâi a introdus în interiorul tubului ramuri tinere de ferigă – asta ca să-i dea cărnii un gust aromat. Aveam de-a face cu „burlanul frigare" al băștinașilor din zona muntoasă. Hapi avusese grijă să ia cu el un asemenea exemplar alături de un revolver masiv, de tip vechi.

Problema cea mai mare rămânea însă focul. Tot din sacul lui, Hapi scoase la iveală o scândură, care avea în mijloc un șanț de-a lungul căruia se freca un alt lemn. Încercările naturalistului de a manevra cu succes aceste rudimentare ustensile au rămas fără rezultat.

— Am reușit să produc foc în mijlocul junglei, dar nu folosind acest „plug-băț", ci prin metoda sfredelirii, vorbi el plin de necaz.

Totuși peste câteva minute de strădanii, un foc vesel începu să pâlpâie. Hapi a luat burlanul, l-a pus deasupra focului și a început să-l învârtească continuu pentru a-l împiedica să ardă. La un moment dat l-a scos, l-a apropiat de ureche și l-a ciocănit ușor cu un lemn, exact ca un medic atent care caută să surprindă și cel mai ușor zgomot anormal din toracele unui pacient. A făcut o grimasă de nemulțumire și l-a introdus din nou în foc. În cele din urmă l-a ridicat, l-a mai învârtit un timp în cenușa caldă, l-a destupat și ne-a oferit o friptură excelentă. Resturile le-a strâns cu meticulozitate, le-a reintrodus în burlan și le-a acoperit din nou cu frunze.

— Nu te mira, Kid, spuse profesorul, observând sprâncenele ridicate a mirare ale pilotului. Știe Hapi ce face; carnea se conservă astfel foarte bine.

Pornirăm mai departe spre sud-est prin pădurea întunecoasă plină de liane încolăcite în jurul arborilor până spre vârf.

Rădăcinile acestor plante parazite strângeau trunchiurile ca tentaculele unor caracatițe. Mulți dintre uriașii copaci erau condamnați la moarte sigură prin înăbușire.

Dean ne explică câteva din caracteristicile lianelor, când, deodată, Hapi se opri brusc și ghemuindu-se în frunziș își apropie urechea de pământ. Îl imitai, și deslușii și eu atunci niște sunete suspecte. Apoi noul nostru prieten examină cu atenție câteva urme imperceptibile. Ne continuarăm însă drumul, dar după o sută de metri auzirăm distinct strigăte și zgomote de tobă. Hotărârăm să vedem ce se petrece și înfruntând necunoscutul ne îndreptarăm către locul dinspre care veneau zgomotele.

Din spatele tufișurilor unde ne pitulaserăm am devenit pe neașteptate spectatorii unei lupte între băștinași. O parte din ei se aflau asediați într-o colibă suspendată în coroanele unite a doi arbori, la 20 de metri deasupra solului. O mulțime de alți războinici erau jos și azvârleau spre ei o ploaie de săgeți și lănci. Aceștia se apărau cu bucăți de stâncă îngrămădite pe platforma colibei. Asediatorii veniseră cu scări din frânghii fabricate din scoarță de bambus. Era greu să te cațeri pe trunchiuri fiindcă cei din colibă avuseseră grijă să taie lianele la mai mulți metri de pământ. Sub un nor de pietre și săgeți asediații s-au retras în interiorul colibei. Folosindu-se de un eșafod făcut din trunchiuri mărunte, atacanții tăiară scobituri în lemnul pilonilor susținători. Unul dintre cei mai îndrăzneți puse piciorul pe cea mai înaltă scobitură și se agăță de lianele ce păreau suspendate în aer. Acest succes a fost salutat cu un strigat de triumf căruia din interiorul colibei îi răspunse un urlet de furie. Ca să intervenim era periculos. Priveam neputincioși măcelul care se anunța și nu găseam nicio soluție salvatoare.

— Ce-ar fi să încercăm să-i speriem cu zgomotul revolverului lui Hapi? întrebă Muriel.

— Da, poate ar fi ceva nou pentru ei și am reuși astfel să împiedicăm sau să amânăm dezlănțuirea masacrului.

Hapi luă arma în mână și apăsă pe trăgaci. Într-adevăr, o adâncă surprindere îi cuprinse pe băștinași, care încetară pe dată lupta. Din păcate însă, aceasta nu dură decât câteva minute. Izbucniră în strigăte de mânie. O parte din cei de jos continuară asediul urcându-se pe platforma colibei, iar cealaltă parte se îndreptă împotriva noastră. Evident, fuseserăm văzuți

și în loc să producem panică, acum trebuia să ne salvăm propria noastră piele.

— Să nu ne pierdem cu firea; după cum se vede, au mai avut de-a face cu albii și cu armele lor de foc.

— Luați-o după mine! ne strigă Hapi.

Pornirăm în goană. Hapi făcu un ocol mare, căutând să ajungă în spatele colibei. De aici pleca o potecă ce cobora spre albia unei ape. O luarăm la fugă pe potecă, când la mică distanță apărură și urmăritorii. Nu înțelegeam însă de ce nu ne atacă cu săgeți. Situația era critică. Poteca era totuși liberă în față și urmând un teren accidentat și stâncos, se îndrepta către râul pe care nu-l mai zăream, dar îi auzeam tumultul. În sfârșit, ne găsirăm la mal, unde văzurăm atârnând un pod de liane suspendat la o mare înălțime deasupra unui curent tulbure și repede. Izbutirăm să trecem puntea, care se clătina la tot pasul.

— Am găsit o soluție; ce-ar fi să retezăm lianele? strigai tovarășilor mei.

— O idee bună, haideți să ne grăbim! îmi răspunseră ei.

Era de-ajuns să tăiem numai câteva din aceste frânghii vegetale fixate de copacii malului pe care puseserăm piciorul, pentru ca șubrezind rezistența punții să facem imposibilă înaintarea urmăritorilor. Kid începu să mânuiască toporul său, Hapi cuțitul, dar nu mai avurăm răgazul să ne punem planul în aplicare.

Înainte de a ne dezmetici am și fost înconjurați. Orice împotrivire s-ar fi dovedit de prisos. Ce se întâmplase? Atacanții prevăzuseră și posibilitatea pe care am ales-o noi. Și-au dat seama că dușmanii lor din colibă vor încerca s-o șteargă pe poteca din spatele ei și de aceea postaseră la capătul podului de pe celălalt mal o întreagă trupă ascunsă în frunziș. Îndată sosiră și războinicii care ne urmăreau. Am fost legați strâns cu mâinile la spate și trântiți la pământ. Câțiva băștinași rămaseră să ne supravegheze, iar ceilalți făcură cale întoarsă grăbindu-se către locul luptei. Desigur că lupta se sfârșise, fiindcă pe celălalt mal zgomotele încetaseră. Și într-adevăr, în mai puțin de o jumătate de oră, îți făcu apariția întregul grup masiv al războinicilor victorioși. Ei țineau în mâini armele lor și trofeele – mai multe capete despărțite de trup – capturate în timpul incursiunii asupra locuitorilor satului asediat.

Unul dintre războinici ne atrase în mod deosebit atenția. Era slab, cu pielea de o nuanță mai deschisă și purta împrejurul șalelor un brâu din scoarță de copac, de care atârna un topor fabricat din cel mai veritabil oțel. Făceam fel de fel de presupuneri despre modul cum a ajuns acest simbol al civilizației la cingătoarea unui sălbatic din mijlocul „zonelor interzise”, când Hapi se ridică și se repezi spre acesta îmbrățișându-l atât cât îi permiteau mâinile legate.

— Hm, mormăi pilotul, nu mă îndoiesc că Hapi și cu războinicul se cunosc de mai mult timp.

— Acesta este Rawgoe, răspunse prietenul nostru papuaș, ca și când ar fi auzit remarca lui Kid. Nu l-am văzut de mulți ani. Trebuie să mergem cu el.

— Unde? întrebarăm într-un glas.

— În satul lui, la Yessimbit. Rawgoe a fost trimis în pădure de șeful tribului ca să vâneze capete în vederea unor ceremonii.

— Și la Yessimbit ce o să se întâmple cu noi?

— Acolo o să-mi fie mai ușor să vă salvez, deși Yessimbitul este locuit de kambrimani, oameni războinici și renumiți vânători de capete.

— Hapi are dreptate, interveni pilotul. Ia uitați-vă ce dușmănos se uită toți la noi. Este mai cuminte să încercăm să ajungem vii la Yessimbit.

Kid apreciase bine situația. Orice pas greșit putea să ne coste. Pentru kambrimani n-ar fi fost o problemă să adauge la grămada lor de capete și pe cele ale noastre. Noi însă preferăm să ni le păstrăm și să parcurgem drumul spre Yessimbit pe propriile noastre picioare.

Războinicii nu intenționau să ne slăbească strânsoarea legăturilor de liane. Nici chiar Hapi nu se bucură de acest privilegiu. Rawgoe părea grăbit. Escortați de întregul detașament al kambrimanilor, părăsirăm cursul torentului și ne afundarăm în pădure. După trei ore de mers susținut ajunserăm la confluența râului pe care îl părăsisem pentru un altul cu albia mult mai largă. După spusele lui Hapi, acesta era Karrawery, sau Southestriver, unul din afluenții Sepikului. Ascunse după niște maluri râpoase, mai jos de confluența celor două cursuri de apă, se găseau opt canoe mari. Furăm urcați în ele și începurăm să alunecam la vale.

Canoele erau împodobite cu figuri grotești. Proprietarii lor dovedeau o mare iscusință în sculptarea capetelor caricaturale; astfel nasul avea forma unei trompe, iar trăsăturile erau extrem de accentuate. Am aflat că aceste figuri semnificau o mare putere vrăjitorească. Canoele aveau vreo nouă metri lungime și 60 cm lărgime, erau scobite din trunchiuri întregi de copac. Prima, în care alături de Rawgoe cu doi băștinași la vâsle au fost aruncați Muriel și Hapi, părea să fie „Canoe amiral”, deoarece Rawgoe își pusese pe pagaia sa două mari smocuri de pene de casoar, semn al gradului său. În cea de a doua mă aflam eu, împreună cu pilotul și profesorul. În a treia, vâsleau patru papuași ce transportau cu grijă o mică grămadă de capete, iar în ultimele cinci, restul războinicilor. Papuașii lui Rawgoe nu purtau decât un slip de fibre, redus la maximum. Aveau părul aruncat pe spate printr-un inel de împletitură și strâns legat la ceafă într-un coc de formă conică. Pe pagaiele lor se vedeau sculptate capete de mort și capete de crocodili. Vârfurile canoelor înfățișau gurile deschise ale unor astfel de animale între dinții cărora se zbăteau forme omenești.

Între timp trecusem de două ori prin fața unor mici așezări. Ghiceam acest lucru după cele câteva bărci așezate lângă mal și după fumul ce se zărea urcând din dosul copacilor. După câte am aflat mai târziu, aceste fumuri constituiau un mijloc de semnalizare. În modul acesta se transmitea mai departe știrea despre apropierea lui Rawgoe. Oamenii nu se zăreau.

Astfel merserăm cam 20 de mile. În sfârșit, după un cot al râului, nenumărate pirogi se desprinseră de plaje și ne înconjurară în zgomotul tobelor. Războinicii erau gătiți în „haine” de sărbătoare. Ei aveau o centură de ierburi uscate de care era agățat un fel de șorț îngust din împletitură de nuiele. Cunoscutele armuri din nuiele împletite le acopereau și brațele și spatele. Pe cap purtau tot felul de ornamente. Cele mai răspândite constau în simple arcuri de cerc încrustate cu pene de păsări.

Aproape de mal, Rawgoe, șeful detașamentului, s-a ridicat în picioare în piroga amiral și a început să sufle cu putere în cochilia unei scoici, care ținea loc de trompetă, pentru a anunța întregului sat întoarcerea victorioasă. Indigenii au sărit în apă și ne-au ridicat pe brațe. Ne-au dus în fața casei Tambaran unde restul populației – femeile și copiii – au salutat pe cei întorși

victorioși cu trofee vii și moarte. Femeile erau îmbrăcate în rochii din fibre dispuse în benzi alternative roșii și galbene, strâns croite pe șolduri, scurte în față și în spate. Văzurăm apropiindu-se de noi un grup în frunte cu un individ ale cărui trăsături nu lăsau nicio îndoială asupra originii sale malaieziene. Bărbații din suita lui aveau mijlocul înfășurat într-o piele de animal, iar cei mai înalți în rang purtau în față o piele jupuită de pe un mare liliac. Trofeele fură agățate de grinda principală a casei Tambaran. Observarăm că războinicii vânători de capete țineau fiecare sub braț o căpățână plină cu lapte de var. Din aceste căpățâni ieșea, printr-un orificiu, o lopățică lungă de al cărui mâner erau suspendate nenumărate lănțișoare.

— Șase și cu patru zece? șopti Dean.

— Explică-mi și mie, îl rugai eu.

— Numărul lănțișoarelor reprezintă numărul capetelor tăiate de proprietarul lor. Ia privește la războinici cum vociferează arătându-ne cu mâna. Cred că se ceartă între ei pe craniile noastre. Fiecare ar vrea să-și adaoge încă patru lănțișoare.

Rawgoe îți făcu apariția. După ce schimbă câteva cuvinte cu malaiezianul îi ceru lui Hapi să-l urmeze. Malaiezianul părăsi și el grupul papuașilor care ne înconjuraseră, dispărând în casa sfântă. Cearta celorlalți încetă și acum ne priveau nepăsători, mestecând betel. Din când în când aruncau în gură un pic de lapte de var din căpățânile de sub braț și obțineau o pastă pe care o morfoleau fără încetare între dinți. Atunci mă izbi din nou simțul artistic foarte dezvoltat al locuitorilor kambrimani. Toate aceste căpățâni de lapte de var erau ornate cu frumoase desene. Cuțitele făcute din oase de casoar erau decorate în spirală, iar pe unele mânere ale lopățelelor, precum și pe toate lăncile, săgețile și topoarele lor se vedeau sculptate figuri omenești, dar mai ales șopârle și crocodili.

— Puk-puk-ul, așa i se spunea crocodilului în vorbirea papuașilor, este animalul totem al Kambrimanilor, îmi șopti Dean, parcă ghicindu-mi gândurile.

În curând furăm închiși într-o casă mare și solid construită. Se înnoptase... Eram nemâncați de mult timp și pe deasupra țânțarii începuseră să ne chinuiască fără milă.

Dean nu avea astâmpăr și cercetă toată încăperea. Dădu peste un fel de cilindru gros care nu știu la ce servea. Era înfășurat cu o împletitură foarte fină. Ne gândirăm să ne apărăm

de țânțari. Deși aveam mâinile legate la spate reușirăm, totuși, să desfășurăm plasa. Ne-am adăpostit toți patru în spatele ei. Deodată în încăpere năvăli Hapi. Observarăm că papuașul avea acum mâinile dezlegate.

— Domnilor, situația este tare încurcată… soarta dv. se va hotărî mâine… Eu sunt eliberat provizoriu pe garanția lui Rawgoe. Am încercat să intervin pentru voi, dar malaiezianul este hotărât să vă sacrifice.

— Poftim, am nimerit din lac în puț, îl întrerupse Kid.

— Un indigen a murit azi-dimineață subit, continuă Hapi, iar Kambrimanii cer ca vracii lor să constate dacă voi sunteți cei care i-ați cauzat moartea. Numai de n-ar întârzia șeful cel mare!

— Cine mai este și ăsta?

— Malaiezianul, cât și Rawgoe, mâna lui dreaptă, sunt subordonați unui alt individ, care în momentul de față nu se găsește în sat, dar ar putea să pice din moment în moment. După câte am aflat de la Rawgoe se pare că malaiezianul nu-l prea înghite pe șef. Rawgoe mi-a mai spus că mâine în zori malaiezianul vrea să vă suprime.

— Și cum va proceda? întrebă Kid.

— Ne-a mai spus, exclamă Dean, motivul există: papuașul care a murit pe neașteptate. Bătrânul înțelept al satului va fi consultat ca un oracol și va descoperi pe vinovat care, de obicei, este dușmanul său personal. Numai moartea vinovatului permite răzbunarea sufletului celui ucis. Îți dai seama că procedând astfel crimele se multiplică și se precipită, ajungând ca sate întregi de vânători de capete să dispară.

— Acum îmi explic de ce ultimele statistici australiene arată o scădere progresivă a numărului populației băștinașe, spuse Muriel.

— Eu trebuie să plec, o întrerupse Hapi. Rawgoe a obținut de la malaiezian eliberarea mea temporară, cu condiția să nu încerc să stau de vorbă cu voi. Abia am reușit să scap și să mă reped până aici.

Nu sfârși bine cuvintele, când doi papuași intrară în colibă, îl apucară pe prietenul nostru de umăr și îl îmbrânciră afară. Rămași singuri, ne străduirăm să făurim un plan de evadare…

• CAPITOLUL III •

Cum se lumină de ziuă, câțiva indigeni ne duseră în piața satului și ne legară de un stâlp, lângă un cadavru căruia îi lipsea capul. Un mare cerc de băștinași înarmați și vopsiți cu negru pe față ne înconjurară, manifestând o atitudine dușmănoasă. Cercul se deschise pentru a lăsa loc unui bătrân papuaș, vraciul tribului care venea însoțit de malaiezian. Acesta din urmă, se apropie de Muriel și-i bolborosi ceva pe limba lui. Vraciul se apucase să spintece abdomenul cadavrului; scoase cu meticulozitate toate organele și le cercetă îndelung, după care dispăru cu ele în casa Tambaran. Ieși curând cu o expresie pe față ce nu prevestea nimic bun. El arătă spre cer, apoi spre cadavru, își mută mâna asupra casei Tambaran și în cele din urmă rămase cu ea întinsă în direcția noastră. Băștinașii izbucniră în urlete de mânie și începură să-și agite lăncile și topoarele. Soarta noastră era pecetluită. Cinstea de a îndeplini sentința prin retezarea capetelor noastre fusese acordată unor indigeni tineri.

Aceștia, în număr de patru, începură să arunce topoarele în copaci.

Malaiezianul impuse însă liniște, făcând un gest cu mâna. După murmurele de dezaprobare ce urmară cuvintelor lui îmi dădui seama că vorbise ceva care nu convenea papuașilor; unul dintre cei patru sălbatici își aruncă toporul la pământ în semn de nemulțumire, și dispăru din mijlocul cercului. Malaiezianul alergă până la casa sfântă – Tambaran – de unde reveni cu o legătură de cranii șlefuite pe care le agită în fața mulțimii; apoi luă din mâna unui sălbatic un arc pe care îl încordă și ținti spre Muriel. Închisei ochii; nădăjduiam să mor totuși înaintea fetei și să nu apuc să vad securea despărțind frumosul ei cap de trup. Un strigăt de satisfacție mă făcu să deschid ochii. Muriel trăia și privea palidă spre noi; la numai doi cm deasupra creștetului ei, înfiptă în stâlp, încă mai zbârnâia o săgeată lungă.

— Ticălosul, izbucni Dean, asta înseamnă că o vrea de nevastă.

Într-adevăr, oricare proaspăt posesor de capete tăiate are dreptul să-și aleagă o logodnică prin acest ritual.

Muriel fu eliberată de stâlp și târâtă la picioarele malaiezianului. Vraciul făcu un alt semn. Cei trei papuași se repeziră spre noi cu topoarele ridicate. Deslușeam arma vâjâind pe lângă urechile mele. Unul dintre sălbatici se pregătea să-și ia elanul necesar pentru lovitura decisivă, când un foc de pușcă, urmat apoi de o adevărată salvă, răsună din afara cercului. Toți rămaseră încremeniți. Atunci auzii limpede în cea mai pură engleză:

— Să vă ia dracu de animale! N-o să vă dau voie să procedați cu niște albi la fel cum faceți cu semenii voștri!

În culoarul care se deschisese înainta în grabă un alb mătăhălos, ținând într-o mână o carabină, iar cu cealaltă, susținându-și o geantă masivă ce-i juca pe șold. Purta pantaloni scurți, o bluză kaki, având încrucișată pe ea o cartușieră îngustă și o pălărie de paie cu boruri largi. O mustață enormă acoperea o jumătate din figura lui ascuțită. Doi ochi înguști și mici ca de viezure se roteau amenințători sub o frunte străbătută de o lungă cicatrice. El porunci ceva cu glas tunător. Furăm dezlegați, în timp ce salvatorul nostru, ce părea că se domolise, continua să vorbească băștinașilor. Apoi se întoarse spre noi:

— Mă bucur că am sosit la timp; am să vă explic îndată. Vă rog să mă urmați la cabana mea…

Brusc, glasul i se curmă și remarcai cum ochii lui rămaseseră fixați pe Muriel și o cercetau cu o intensă curiozitate. Își reveni însă repede. Conduși de el intrarăm într-o colibă, care nu se deosebea de celelalte decât prin faptul că era construită din bârne mai groase. Mobilierul sărăcăcios se compunea dintr-un cufăr masiv, un pat de campanie și o masă șubredă. Văzurăm două mari rucsacuri, târnăcoape și diferite ustensile de uz geologic și cartografic. Peste tot zăceau în dezordine suluri de hârtie, hărți, nenumărate caiete cu însemnări, precum și mostre de pietre și de minereuri.

— Domnilor, sunt încântat că după doi ani de sălbăticie pot schimba cuvinte în limba mea maternă. James Sparding, rosti el înclinându-se.

— Kid Wittle, Dean de Broeck și Ion Marcu, îi răspunsei. Uitasem de Muriel, dar aceasta mi-o luă înainte și se prezentă singură:

— Nepoliticoși mai sunt prietenii mei, zâmbi ea: Muriel Dupont.

Observai cum Sparding pălește și se întunecă, dar aceasta nu dăinui decât câteva fracțiuni de secundă. Apoi plimbă o privire circulară, aspră și înghețată, ca o pasăre de pradă și cu un glas din care mi se păru că răzbate multă nesiguranță, el continuă:

— Desigur, sunt curios să aflu cărui fapt se datorește prezența dumneavoastră aici, la sute de kilometri depărtare de coastă.

Dean îi povesti pe scurt aventura noastră, însă individul părea că se gândește la cu totul altceva; din când în când o privea pe Muriel cu coada ochiului. Un sentiment ciudat de neîncredere începu să-și facă loc în mine.

— Când ați decolat din Camberra? îl întrerupse Sparding pe profesor.

— În noaptea de 5 spre 6 octombrie 1960, răspunse acesta.

— Cam pe la ce oră? întrebă zâmbind noul nostru interlocutor.

— Are vreo importanță pentru dv., mister Sparding, răspunse Kid cu o nuanță de ironie în glas.

— Să zicem!

— Mă rog, dacă sunteți curios… la ora 23 și 6 minute.

— Și cât arăta ceasul când v-ați prăbușit?

— Unu și cinci minute! exclamă pilotul arțăgos.

— Hm, după exact o oră și 59 de minute de zbor, râse Sparding, aprinzându-și o țigară pentru a-și ascunde neliniștea inexplicabilă ce-l cuprinsese.

— Patru zile… mda… exclamă el după câteva clipe de tăcere. Înseamnă că nu ați rătăcit prea mult prin junglă.

Aceste cuvinte fură însoțite de o lovitură zdravănă de picior care făcu să zboare lacătul cufărului. Cu o sticlă pântecoasă în mâini, salvatorul nostru se apropie, păstrând în colțul buzelor un zâmbet enigmatic.

— Este rândul meu să vă satisfac curiozitatea. Fără îndoială că vă întrebați ce caută un alb în mijlocul unui sat de vânători de capete, în inima faimoasei zone interzise, nu? Ehe, domnilor, este o poveste lungă și interesantă. Mă ocup cu o afacere foarte avantajoasă și rentabilă; valorific penele păsării paradisului și… poate m-ar fi așteptat și pe mine soarta care era cât pe aci să o aveți dumneavoastră, dacă nu mă salva religia papuașilor din locurile în care ne aflăm.

— Nu înțeleg unde vreți sa ajungeți, îl întrerupse Kid.

— Ai răbdare, aviatorule! se rățoi Sparding, și după ce trase câteva înghițituri din sticla pe care o ținea în mână, continuă: După cum negrii din Africa luptă pentru așa zisa libertate, tot așa fac și acești băștinași, mai ales semenii lor de pe coastă. Este o formă analoagă, dar adaptată la înapoierea Noii Guinee și a Oceaniei, adică o luptă de o formă mai puțin fățișă... originală prin faptul că adesea îmbracă un înveliș religios...

— Vreți să vorbiți despre izbucnirile mișcărilor sectare „Mesianitice”? îl întrerupse de data aceasta Dean.

— Exact! „milenaristice”, cum le mai zice; adică apariția diferiților profeți și propovăduitori, care „vor readuce fericirea pe pământ”... Ha, ha, ha... credința neclintită în vechii zei, neputincioși să-și apere poporul lor, a zburat, s-a dus de mult. Oamenii disperați sunt gata să creadă în orice le renaște speranța și prind cu ușurință zvonurile și poveștile despre un mântuitor care face minuni. E drept însă, în Biak, unde am lucrat în petrol, învelișul religios a dispărut, lăsând în locul lui grevele sau crearea spontană de organizații proprii de conducere...

— Spuneți că ați lucrat în Biak? Când, în ce an? se interesă Dean, pe care îl observai cum schimbă o privire semnificativă cu Kid.

— Mai de mult, n-are importanță, încercă Sparding să schimbe vorba. Vă spuneam de acești profeți, Djoni Fruma, Ratu, Mansren și de mișcările religioase pe care ei le generau... În fine, norocul meu a fost faptul că despre Mansren se auzise până și aici, în centrul insulei! Dându-mă astfel drept un adept apropiat al acestui profet, am scăpat cu viață și pe deasupra am devenit și tatăl vitreg al acestor creaturi cretine; ele sunt încredințate că aș putea să-l determin pe Mansren să se întoarcă pe pământ și să aducă cu el „veacul de aur”. Avionul asociatului meu, care vine o dată la trei luni să-mi încarce penele păsării paradisului, le-a întărit credința în legătura mea cu zeul lor. Bineînțeles că am grijă să mă întâlnesc cu ai mei într-un loc anume din junglă, de unde mă întorc cu „daruri” de la Mansren; chiar acum o săptămână profetul mi-a făcut cadou un motor, pe care l-am adaptat la o pirogă; așa că până la Angorum sau Ambuti, unde se găsesc reședințe ale guvernământului australian pot să ajung când vreau; e drept, nu este prea ușor!

Muriel, care între timp se apropiase de masă și privea un plan, exclamă:

— Ce de hărți geologice aveți! Vă pricepeți la geologie, domnule Sparding?

— Da, da, răspunse acesta înciudat, ridicându-se repede și înfășurându-le grăbit. Vă dați seama că nu strică să știu pe unde merg, mai ales că asemenea mijloace de orientare nu prea există, cât despre poteci, să nu mai vorbim. Păsările astea ale paradisului s-au rărit pe aici și trebuie să le cauți până ce-ți ies ochii.

— Oh, domnule Sparding, interveni Dean, noi nu am reușit să vedem până acum niciun exemplar. Ce mult am dori să putem admira vreun „mare duce Juan” sau vreun „smarald”!

— Da, desigur, răspunse Sparding cam încurcat. Dar cred că sunteți tare înfometați și obosiți. Să vă dau ceva de mâncare, după care vă invit să vă odihniți până mâine dimineață, când vom mai sta de vorbă.

— Vă mulțumim pentru amabilitatea dumneavoastră, zâmbi Muriel.

— Nu aveți nicio grijă, aici sunteți în siguranță.

Furăm conduși într-o alta colibă, pe pereții căreia atârnau pregătite patru hamace din fibre vegetale, în care ne lungirăm fără prea multă vorbă. O auzeam pe Muriel învârtindu-se neliniștită în culcușul ei. M-am ridicat în capul oaselor și în penumbra încăperii am zărit strălucirea ochilor ei care priveau ațintiți un punct din perete.

— On, rosti fata simțindu-mă că o urmăresc, vreau să-ți mărturisesc ceva: sunt sigură că acum câțiva ani l-am văzut de mai multe ori pe omul acesta; din păcate însă nu pot să-mi aduc aminte unde… același glas… aceiași ochi…

O bănuială începu să crească în sufletul meu, când Kid o întrerupse pe fată:

— Individul ăsta cred că se ocupă mai de grabă cu căutarea aurului sau cu orice altceva, decât cu vânzarea penelor păsării paradisului; prea multe hărți și obiecte în scopul acestei îndeletniciri am văzut în camera lui. De pene, nici pomeneală.

— Părerea mea este, interveni Dean, că salvatorul nostru habar n-are de pasărea paradisului. Ați observat cum a reacționat când l-am întrebat de unele varietăți?

— Desigur, îi răspunsei eu; atunci Sparding a schimbat vorba…

— Ei bine, continuă profesorul, și „ducele Juan” și „smaraldul” sunt numele unor specii cunoscute de pasărea paradisului.

— Hotărât lucru, tipul nu-mi place nici ca om și să vă spun drept nici la mutră, vorbi Kid.

— Nici mie. Îmi miroase a ceva putred aici. Cu toate că împrejurările pe care le-a invocat Sparding ca să-și explice prezența sa în mijlocul vânătorilor de capete pot fi verosimile. Problemele cu profeții și mișcările lor sunt cunoscute în Oceania.

— Am avut timp să identific pe hartă poziția noastră, rosti Muriel. Ne aflăm la 80 de mile depărtare de limita ariei interzise, în interior, și la 30 de mile la sud-est de River, deasupra confluenței sale cu afluentul Korobus.

— Da, spuse Kid, trebuie să căutam să ne reîntoarcem oricum pe coastă. Distanța este totuși mare. În legătură cu Sparding propun să rămânem în expectativă; să vedem ce are de gând.

— De acord, dar ce o fi cu Hapi? Ori ne-a uitat, ori i s-a întâmplat ceva.

— Eu unul înclin spre ultima eventualitate…

•

11 octombrie. Primele săgeți ale soarelui ne găsiră în picioare. Ieșirăm în piața satului. Rarii papuași pe care îi întâlneam ne priveau tot atât de dușmănos. Malaiezianul cu care ne încrucișarăm ne aruncă un rânjet fioros. Ne apropiarăm de lăcașul sfânt al satului, construcție asemănătoare ca aspect cu cea întâlnită în satul atacat și decimat de Kambrimani.

Înăuntru casei era zarvă mare – probabil că avusese loc o adunare a tribului care se terminase chiar atunci, deoarece papuașii începură să coboare podeaua înclinată; printre ei se deosebea silueta masivă a lui Sparding.

— O, credeam că mai dormiți încă, ne întâmpină acesta. Am avut o mică discuție cu locuitorii satului. Nicio grijă. O să vă reîntoarceți curând la locurile civilizate.

— Încă o dată vă mulțumim, domnule Sparding, îi răspunse în numele nostru Dean. Este lucrul pe care-l dorim cel mai mult. Cei ce ne așteaptă sunt îngrijorați, desigur. Cum veți proceda?

— Am luat o hotărâre foarte avantajoasă din mai multe motive; primul este că nu o să mai fie nevoie să așteptați până în noiembrie, când vine avionul asociatului meu…

— Dar parcă aveați și o barcă cu motor, îl întrerupse Kid.

— Am uitat să vă spun că motorul s-a stricat; are nevoie de piese noi, răspunse Sparding.

— Cunosc mecanica perfect; am să încerc eu să-l repar…

— În al doilea rând, continuă Sparding fără să-i dea atenție pilotului, împac definitiv spiritele tribului meu, cu care am avut dispute tăioase; ei ar prefera totuși capetele voastre. Începu să râdă cu sarcasm, după care adăugă cu seriozitate:

Acum câteva minute am primit o știre potrivit căreia o patrulă australiană de recunoaștere încearcă să stabilească în apropiere o bază. Ea a fost însă atacată de niște tineri cam înfierbântați de ai mei; dintre aceștia câțiva s-au curățat, iar nouă au căzut prizonieri. Mai mult ca sigur că australienii îi vor spânzura. Ca să le fac plăcere locuitorilor satului am trimis un curier să propună ofițerului patrulei un schimb; voi plecați la ei, iar noi ne recăpătăm oamenii; și unii și ceilalți scăpați întregi. Am riscat mult salvându-vă din mijlocul acestor fanatici și nu văd ce v-ar împiedica să-mi întoarceți astfel recunoștința. Urmând sfatul meu, mă ajutați și pe mine să-mi întăresc autoritatea printre băștinași.

Observând că am de gând să obiectez, Kid îmi făcu din cap un semn discret. Sparding continuă:

— Trimisul meu trebuie să se întoarcă din moment în moment. Până atunci vă ofer un spectacol inedit. Intrați, vă rog.

Interiorul casei Tambaran era aproape la fel cu acela al casei din satul părăsit. Pe jos în chip de perne se aflau împrăștiate cranii omenești șlefuite și acoperite cu ornamente. Câțiva papuași preparau craniile capturate recent. Oricâtă oroare mi-ar fi inspirat eram totuși curios sa văd procedeul pe care-l întrebuințează. Părul victimelor a fost despărțit în două printr-o cărare; a urmat o tăietură de la frunte până la ceafă și apoi jupuirea pielii de pe cap, lăsându-se numai limba și ochii; părțile cărnoase au fost cusute cu fibre de plante, iar buzele s-au prins cu așchii de bambus, alcătuindu-se astfel din pielea feței un fel de pungă; n-a mai rămas deschisă decât partea dinspre gât. Alți indigeni au adus niște cazane scobite din lemn, în care au aruncat pietre calde pe care le scoteau din vatra casei sfinte. Craniile astfel preparate au fost introduse în aceste cazane. Când le-au scos de acolo nu mai rămăsese din mărimea lor inițială decât un sfert. În tot acest timp vraciul și cu un alt bătrân vegheau cu atenție la felul cum sunt îndeplinite fazele

preparării. Ultimul a făcut un semn: începea partea a doua a lucrării; prin deschizătura de la gât, pielea capului a fost umplută cu nisip fierbinte.

— După aceasta, se afumă timp de câteva zile, spuse Sparding.

Observam că acestuia îi face multă plăcere să privească sau să explice operația. Arătându-ne câteva exemplare mai vechi, el continuă:

— Hm, ce ziceți? Nu este așa că trăsăturile rămân neschimbate? Aceleași capete și aceleași expresii. Numai că acum capetele apar în miniatură; și de aceea părul se revarsă în plete.

— Este curios însă, domnule Sparding, că îndeletnicirea oamenilor dumitale nu este dictată de canibalism. Să ne înțelegem bine, nu foamea îi împinge pe papuași la aceasta, ci un fel de rit religios care datează de mii de ani – băștinașii sperând să acapareze forțele învinsului! Nu sunteți de aceeași părere? îl întrebă Dean.

— Hm! îngână Sparding ridicând din umeri. Dacă toți vracii lor ar fi spânzurați, n-ar mai avea cine să-i îndemne.

Ne îndreptarăm cu toții privirile spre vraciul care arunca câțiva cilindri de lemn în două oale pline cu apă și îi răsucea mereu cu o lopată de os.

— Ha, ha, ha, se evocă spiritele animalului totem, spiritele crocodililor, rânji Sparding. Dacă prepararea craniilor, după cum spui dumneata, domnule de Broeck, este dictată de tradiția papuașilor, înseamnă că este în fond o operație sacră. Ei, ce ziceți? adăugă el după un moment de tăcere. Nu-i așa că este interesant? Sunt multe lucruri interesante, chiar ciudate prin aceste locuri… Să mergem, aici nu mai este nimic de văzut.

Părăsind casa Tambaran, ne ciocnirăm de un papuaș grăbit, care se apropie de șeful alb al Kambrimanilor și îi șopti câteva cuvinte în dialectul tribului.

— Perfect! exclamă Sparding cu satisfacție, întorcându-se spre noi. Ofițerul a acceptat schimbul; îmi pare bine pentru voi, că este un om de înțeles. Australienii au comunicat tălmaciului meu că vă vor aștepta la jumătatea distanței dintre Yessimbit și tabăra lor. Am să vă dau câțiva oameni să vă conducă; să nu vi se întâmple vreun incident acum, la capătul drumului.

— Vă mulțumim, domnule Sparding, răspunse Dean. Avem mult de mers? se adresă profesorul tălmaciului care adusese răspunsul ofițerului australian.

Am observat cu surprindere că acesta rămase impasibil la întrebarea lui Dean. Când ultimul repetă cuvintele, papuașul clătină din cap cu nedumerire și bolborosi ceva nelămurit. Îmi făcu impresia că el nu înțelege cuvintele formulate de profesor în engleză. Pilotul sesiză și el acest lucru.

Sparding îi făcu semn papuașului să plece și răspunse în locul lui cu nervozitate, fără să dea vreo explicație incidentului:

— Nu aveți o distanță mare de parcurs, dar oamenii Kanigara sunt foarte periculoși.

— Cine sunt aceștia?

— Aha, nu v-am spus. Kanigara este tribul vecin; dușmanii noștri tradiționali. Ei locuiesc la mai puțin de 4 mile de aici, pe o ridicătură izolată, în centrul unei mlaștini. Războaiele dintre noi nu încetează o clipă. Papuașii mei înarmați cu lănci ascuțite și protejați de scuturi înalte și înguste pleacă la miezul nopții în canoe; ei se ascund pândind în ierburile înalte și decapitează pe kanigarezi, când aceștia coboară de pe mica lor colină pentru a pescui. Datorită pirogilor noastre iuți oamenii Kanigara nu pot să se răzbune niciodată. Dovada?! Ați văzut-o singuri; în sat se găsește o enormă cantitate de capete conservate. Proprietarii lor care se vopsesc în negru, mânjindu-se cu funingine pentru a se face frumoși, țin foarte mult la aceste amintiri de familie.

— Ticălosul! îmi șopti Kid, încurajează aceste veșnice lupte! Bieții oameni se decimează sub ochii lui îngăduitori.

— Nu-l auzi cum vorbește? Papuașii „mei”, pirogile „noastre”.

Ca și cum ne-ar fi auzit, Sparding continuă, încercând să se justifice:

— Este o tradiție, domnilor, și nu am niciun interes să mă împotrivesc atâta timp cât în virtutea ei treburile îmi merg foarte bine. Doar știți că afacerile sunt afaceri!

În acel moment, pe lângă noi trecu un grup alcătuit din vreo douăzeci de băștinași conduși de malaiezian. Ei se urcară în patru pirogi mari și începură să vâslească către mijlocul curentului. Când ajunseră acolo, malaiezianul se ridică și, întorcându-se cu fața spre noi, flutură securea deasupra capului.

— „Locțiitorul” meu își ia rămas bun de la voi! exclamă Sparding. Cu toate că nu vă agreează este un domn, nu? El voia

ca domnișoara Dupont să-i fie soție fidelă și să rămână în sat... Cred că și mie îmi poartă pică acum...

— Încotro vâslesc atât de grăbiți? întrebă Muriel, fără să ia aminte la ultimele cuvinte ale lui Sparding.

— Se duc să-i pândească pe oamenii tribului Kanigara. Le-am dat ordin să-i imobilizeze. Aceasta pentru ca să nu vă facă vreun rău când veți trece pe lângă insula lor. Duceți-vă în colibă să mâncați. Și odihniți-vă; peste două ceasuri Rawgoe vă va conduce până la locul de întâlnire cu australienii, continuă Sparding.

În colibă masa era pregătită, dar aproape că nu ne-am atins de bucate. Mă gândeam la gestul malaiezianului care semăna mai mult cu o amenințare decât cu un salut prietenesc. Kid fuma îngândurat.

— Ce-i, bătrâne? Ce idee îți mai scapără mintea, îl întrebai eu, încercând propriul lui stil de exprimare.

— Mă gândesc la războinicii aceia, îmi răspunse încruntându-se. Unde naiba se duceau?

— În mlaștină, la Kanigara, nu ai auzit?

— Și vrei să cred? Eu să-ți spun drept sunt convins că nu este așa.

— Vorbești prostii!

— Ascultă, doctore, cred că ți-ai dat seama că în afacerea cu tălmaciul și cu patrula australiană este ceva dubios.

— Hai mai bine să ieșim afară și să ne mai plimbăm puțin, îi îndemnai eu, încercând să par nepăsător, cu toate că, mărturisesc, întrebarea lui Kid mă tulburase și pe mine.

Soarele ardea puternic. Satul părea pustiu. Doar dinspre coliba lui Sparding răzbea murmurul înfundat al unor voci. Instinctiv ne îndreptarăm într-acolo. Dar tocmai atunci, ușa colibei se deschise și un papuaș tânăr o luă sprinten la fugă de-a lungul plajei. Avui timpul să zăresc în mâna lui strânsă o cutiuță dreptunghiulară nichelată care strălucea în lumina zilei.

Dacă am fi ajuns lângă coliba albului cu câteva minute mai devreme și am fi înțeles dialectul în care se vorbea poate că am mai fi auzit ultimele cuvinte ale unui dialog ciudat:

— „Fii prudent și ai grijă să nu ți se întâmple ceva; mergi numai noaptea dacă întâlnești albi; și repede!

— Am înțeles, stăpâne!

— Un colier de Kina pentru tine, dacă te întorci cu bine.

— Sunteți prea bun, stăpâne!

— Bine, acum șterge-o! De data asta nu mai îmi scapă ei mie”.

Iar dacă am fi avut posibilitatea să privim înăuntru, l-am fi văzut pe Sparding aplecat asupra unei hărți a lanțului muntos al Noii Guinee, îmbrăcat numai în pantalonii săi scurți, în timp ce un papuaș îi turna apă într-un fel de lighean de lemn, ce se afla în colțul camerei.

Am fi observat bustul masiv al albului, musculos și plin de păr, iar dacă am fi privit și mai atent am fi deosebit pe umărul lui bronzat o inscripție ciudată. Ea consta în numai patru cifre: 1273. Kid, Dean, poate chiar și Muriel, sau oricare altcineva care ar fi umblat mult timp prin Australia și Oceania, ar fi tresărit cu teamă. Ei ar fi știut că sub aceste simple cifre se ascund periculoșii pensionari ai celebrei închisori de pe insula Norfolk.

Dar noi aveam să aflăm acest lucru abia cu câteva zile mai târziu.

După ce am mai rătăcit câteva minute prin piața pustie a satului, ne-am întors spre coliba noastră. În fața ușii, Kid se opri brusc și rămase un moment neclintit.

— Ce s-a întâmplat?

— Ascultă!... Nu distingi un zgomot?... Parcă dinspre mal se aude ceva.

— Ți se pare!

— Ei drăcie, aș fi jurat că am auzit zumzetul unui motor, răspunse pilotul ridicând din umeri și împingând înciudat ușa cu vârful bocancului.

(*Va urma*)